

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

<https://tamilmanam.in/>

Issue DOI: <https://doi.org/10.63300/tm09012026>

Panegyrics on Divinity and Bounty in Thevaram: The Continuity of Sangam Literature and the Evolution of Saiva Siddhanta

Dr. A. Atheeswari *

Associate Professor, Department of Tamil, The Madura College (Autonomous), Madurai -11, Tamilnadu, India.

*Correspondence : sumasumathi930@gmail.com,

To Cite this Article

Dr. A. Atheeswari, "Panegyrics on Divinity and Bounty in Thevaram: The Continuity of Sangam Literature and the Evolution of Saiva Siddhanta", *Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies*, Vol. 10, Special Issue 01, February 2026, pp.-01-12.

Article Info

Received on 01-Feb-2026, Revised on 10-Feb-2026, Accepted on 11-Feb-2026, Published on 18-Feb-2026

ABSTRACT

In the history of Tamil literature, both the Sangam period and the Bhakti period play pivotal roles in shaping the ethical values of Tamil society. The panegyrics originally attributed to kings and philanthropists in Sangam literature evolved during the Bhakti literary period—specifically in Thevaram hymns—into eulogies addressed to the Divine. This paper conducts a comparative analysis of the themes of bounty (Kodai) and fame (Pugazh) found in the Purananuru poems of Sangam literature against the verses of the Thevaram.

Specifically, it investigates how Sangam concepts such as Kodaimadam (boundless generosity/innocent giving) and Padaimadam (valor/innocence in warfare) have been elevated to the divine plane of Arul Kodai (The Bounty of Grace) in the Thevaram. Based on Saiva Siddhanta philosophy, the paper elaborates on how a soul can purge its Vinai (Karma) by singing the praises of the Lord, and how the virtue of charity is conceptualized as a spiritual aesthetic in the lives of devotees. Ultimately, this study affirms that the Puram (exterior/heroic) traditions of the Sangam era assumed a new form within the Bhakti movement, thereby paving the way for social and spiritual transformation.

KEYWORDS: *Thevaram, Purananuru, Kodaimadam, Saiva Siddhanta, Removal of Karma (Vinai), Mummalangal (Three Impurities), Arul Kodai (Bounty of Grace), Paadaan Thinai.*

தேவாரத்தில் இறை மற்றும் கொடை குறித்த புகழ்மொழிகள்: சங்க இலக்கியத் தொடர்ச்சியும் சைவ சித்தாந்தப் பரிணாமமும்

*முனைவர் அ. ஆத்தீஸ்வரி, இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை., மதுரைக் கல்லூரி
(தன்னாட்சி), மதுரை-11.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க காலம் மற்றும் பக்தி காலம் ஆகிய இரண்டு காலகட்டங்களும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அற விழுமியங்களை வடிவமைப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் மன்னர்களுக்கும் வள்ளல்களுக்கும் சூட்டப்பட்ட புகழ்மொழிகள், பக்தி இலக்கியக் காலத்தில், குறிப்பாகத் தேவாரப் பனுவல்களில், இறைவனுக்குச் சூட்டப்படும் புகழ்மொழிகளாகப் பரிணாமம் அடைந்தன. இக்கட்டுரை, சங்க இலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படும் கொடை மற்றும் புகழ் குறித்த செய்திகளைத் தேவாரப் பாடல்களுடன் ஒப்புநோக்கி ஆராய்கிறது. குறிப்பாக, சங்க காலத்தின் 'கொடைமடம்' மற்றும் 'படைமடம்' போன்ற கோட்பாடுகள் தேவாரத்தில் 'அருள் கொடை' என்ற தெய்வீகத் தளத்திற்கு எவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆய்வு செய்கிறது. சைவ சித்தாந்த அடிப்படையில், இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதன் மூலம் ஒரு ஆன்மா தனது வினைகளை (கர்மா) எவ்வாறு நீக்கிக் கொள்ள முடியும் என்பதையும், அடியவர்களின் வாழ்வில் கொடைப் பண்பு எவ்வாறு ஒரு ஆன்மீக அழகியலாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும் இக்கட்டுரை விரிவாக விளக்குகிறது. இறுதியில், சங்க காலப் புறப்பொருள் மரபுகள் பக்தி இயக்கத்தில் ஒரு புதிய வடிவத்தைப் பெற்று, சமூக மற்றும் ஆன்மீக மாற்றத்திற்கு வித்திட்டதை இவ்ஆய்வு உறுதிப்படுத்துகிறது.

கலைச்சொற்கள்: தேவாரம், புறநானூறு, கொடை மடம், சைவ சித்தாந்தம், வினையின் நீக்கம், மும்மலங்கள், அருள் கொடை, பாடாண் திணை.

1. முன்னுரை

தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் வீரத்தையும் கொடையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டவை. சங்க காலத்தில் 'புகழ்' என்பது ஒரு மன்னனின் அல்லது தலைவனின் அழியாத அடையாளமாகக் கருதப்பட்டது. "புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழி எனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்" என்ற உயரிய நோக்கத்தில் வாழ்ந்த சங்கத் தமிழர்கள், தமது வீரத்தாலும் கொடைப் பண்பாலும் ஈட்டிய புகழைத் தமக்குப் பின்வரும் தலைமுறைக்கு ஒரு சொத்தாக விட்டுச் சென்றனர். கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்கள், குறிப்பாக மூவர் முதலிகளால் அருளப்பட்ட

தேவாரப் பதிகங்கள், இந்த லௌகீகப் புகழ்மொழிகளை ஒரு தெய்வீகத் தளத்திற்கு நகர்த்தின. சங்க இலக்கியப் புறப்பொருள் மரபுகள், குறிப்பாகப் பாடாண் திணையின் கீழ் மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் மரபு, தேவாரத்தில் 'தேவ பாடாண்' என இறைவனைப் புகழும் மரபாக மலர்ந்தது. மன்னர்களுக்குப் பதிலாக இறைவனே முழுமுதற் பெருவள்ளலாகவும், வீரனாகவும், புகழுக்குரியவனாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டான். இம்மாற்றம் வெறும் இலக்கிய வடிவ மாற்றம் மட்டுமல்ல; அது தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிந்தனைப் போக்கில் ஏற்பட்ட ஒரு பெரும் தத்துவப் புரட்சியாகும். இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதன் மூலம் வினைகள் நீங்கும் என்ற நம்பிக்கை, மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் ஒரு பெரும் ஆன்மீக விடுதலையை ஏற்படுத்தியது.

2. சங்க இலக்கியத்தில் புகழ் மற்றும் கொடை: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

சங்கத் தமிழர்கள் புகழையே தம் உயிரெனக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். புகழ் வேட்கையின் அடிப்படையில் மறம்மிக்கப் போர்களையும் அறம்மிக்க கொடைகளையும் ஆற்றினர். வீரம் நிறைந்த அச்சமூகத்தில் ஒப்பில்லா வலிமையும், ஆற்றலும் மிகவும் சிறப்பிற்குரியனவாகக் கருதப்பட்டன.

2.1 புகழ் குறித்த சங்க காலப் பார்வைகள்

ஒரு தலைவனின் வாழ்நாளானது அளவாலும் எண்ணிக்கையாலும் மேம்பட வேண்டும் என்று புலவர்கள் வாழ்த்தினர். இப்புகழ்மொழிகள் பெரும்பாலும் இயற்கையோடு ஒப்பிடப்பட்டன. மலை, திங்கள், கதிரவன் ஆகியவற்றை உவமை கூறுவதற்கு எல்லாப் பெருவ வேறுபாட்டையும் ஏற்று நின்று மாறாமல் விளங்க வேண்டும் என்பது நோக்கமாக இருந்தது. புறநானூற்றில் நெட்டிமையார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்தும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க்கு ஈத்த முந்நீர் விழுவின் நெடியோன் நன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே".

இங்கு மன்னனின் வாழ்நாள் பஹுளி ஆற்றின் மணலை விடவும் நீண்டு இருக்க வேண்டும் எனப் புகழப்படுகிறது. மேலும், மன்னனின் புகழ் விண்ணுலகம் வரை எட்ட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்க,

"வாடாப் பூவின் இமையா நாட்டத்து நாற்ற உணவி னோரும் ஆற்ற அரும்பெறல் உலகம் நிறைய விருந்துபெற்ற றனரால் பொலிகரும் புகழே".

இங்கு தேவர்களும் வியந்து போற்றும் அளவிற்கு மன்னனின் புகழ் ஓங்க வேண்டும் என வாழ்த்தப்படுகிறது. மலை, கடல்நீர், மழைத்துளி, விண்மீன்கள் போன்ற உவமைகள் மன்னனின்

வாழ்நாள் அளவாலும் எண்ணிக்கையிலும் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

2.2 கொடைப்பண்பும் அதன் இலக்கணமும்

சங்கத் தமிழர்கள் படையாண்மையிலும் கொடைப்பண்பிலும் சிறந்தவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். கொடை என்பது ஒரு கடமையாகவும், வள்ளல்களின் அடையாளமாகவும் கருதப்பட்டது. சங்க இலக்கியத்தில் கொடை குறித்த செய்திகள் மிகவும் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

புறநானூற்றுப் பாடல் எண்	பாடியவர் / பாடப்பட்டோன்	கொடை குறித்த செய்தி
9	நெட்டிமையார் / முதுகுடுமிப் பெருவழுதி	பாணர்களுக்குத் தூய பொன் அணிகளை வழங்கிய வள்ளல் தன்மை.
142	பரணர் / பேகன்	கொடைமடம் கொண்டவன்; தேவையறிந்து வழங்காது வாரி வழங்குபவன்.
159	பெருஞ்சித்திரனார் / குமணன்	காலம் தாழ்த்தாது வழங்கும் கொடை; சிறு குன்றிமணி அளவாயினும் உவந்து தரும் பண்பு.
123	கபிலர் / திருமுடிக்காரி	மழைத்துளிகளை விட அதிக எண்ணிக்கையில் தேர்களைப் பரிசாக வழங்கியமை.
75	சோழன் நலங்கிள்ளி	அரசாட்சி என்பது தகுதியுடையவனுக்கு எளிதானது; வரியால் மக்களை வருத்தாது காக்கும் பண்பு.

சங்க கால வள்ளல்களில் ஒருவனான பேகன், மயிலுக்குப் போர்வை அளித்தச் செய்தி 'கொடைமடம்' என்று போற்றப்படுகிறது.

"கொடைமடம் படுதல் அல்லது படைமடம் படான்பிறர் படைமயக்குறினே".

இங்கு 'கொடைமடம்' என்பது பகுத்தறியாமல், ஆராயாமல் வாரி வழங்குவதைக் குறிக்கிறது. மழையானது தேவையுள்ள வயலிலும் பெய்யும், தேவையற்ற களர் நிலத்திலும் பெய்யும்; அதுபோலவே பேகனும் தன்னிடம் வருபவர் எளியவரா அல்லவா என்று பாராமல் வாரி வழங்குபவர். ஆனால், போர்க்களத்தில் அவர் 'படைமடம்' இல்லாதவர்; அதாவது போர்க்கள அறநெறிகளிலிருந்து தவறாதவர் என்பது இதன் சிறப்பம்சமாகும்.

குமண வள்ளலைப் பாடிய பெருஞ்சித்திரனார், வறுமையின் கொடுமையால் வாடிய போதும்,

வள்ளலின் முகமலர்ச்சியை முதன்மையாகக் கருதினார்.

"உயர்ந்து ஏந்து மருப்பின் கொல்களிறு பெறினும் தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலன் உவந்து நீ இன்புற விடுதி யாயின் சிறிது குன்றியும் கொள்வல் கூர்வேற் குமண".

மனம் உவந்து தரும் சிறு பொருளும் பெருமதிப்புடையது என்பதை இவ்வரிகள் விளக்குகின்றன. காலம் தாழ்த்தி வழங்குதல் மற்றும் வரிசையறியாது பொருள் வழங்குதல் போன்றவை இரவலர்களை வருத்தும் இயல்புடையன எனக் கருதப்பட்டன.

3. தேவாரத்தில் இறை குறித்த புகழ்மொழிகள்: ஆன்மீகப் பரிணாமம்

சங்க இலக்கியத்தில் மன்னர்களை நோக்கிப் பாய்ந்த புகழ்மொழிகள், தேவாரத்தில் இறைவனை நோக்கித் திரும்பின. இது வெறும் இலக்கிய மாற்றம் மட்டுமல்ல, ஒரு தத்துவ ரீதியான மாற்றமுமாகும். உயிர்கள் இடையறாது பிறந்தும், இறந்தும் உழல்வதற்குக் காரணம் அவை செய்த வினையே ஆகும். எனவே பிறவியில் இருந்து நீங்க வேண்டுமானால் வினைகள் நீங்குதல் வேண்டும்.

3.1 வினைகள் நீங்க இறைவனைப் புகழ்தல்

இறைவனது புகழை விருப்பத்தோடு கூறுவதன் மூலம் வினைகள் தளர்வடையும் என்பது தேவாரத்தின் மையக் கருத்தாகும். திருஞானசம்பந்தர் தனது கோலக்கா பதிகத்தில் இதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"தழுக்கொள் பாவந் தளர வேண்டுவீர் மழுக்கொள் செல்வன் மறிசே ரங்கையான் குழுக்கொள் பூதப் படையான் கோலக்கா இழுக்கா வண்ண மேத்தி வாழ்மினே."

பாவங்கள் மற்றும் வினைகள் தளர வேண்டுமானால் கோலக்கா இறைவனைக் கும்பிட்டுப் புகழ்ந்து வாழ்த்த வேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும். அதேபோல் நல்லூர் பெருமானைப் பாடும் அடியவர்களைப் பாவம் அடையாது எனத் தேவாரம் உறுதி அளிக்கிறது:

"சூடு மிளந்திங்கட் சுடர்பொற் சடைதாழ ஓடுண் கலனாக வுரு ரிடுபிச்சை நாடுந் நெறியானை நல்லூர்ப் பெருமானைப் பாடும் மடியார்கட் கடையா பாவமே".

இங்கு 'ஊரிடு பிச்சையை நாடும்' இறைவனின் எளிமை புகழப்படுகிறது. இறைவன் ஒரு பிச்சைக்காரனைப் போலத் தெருக்களில் திரிவது, தனது அடியவர்களின் ஆணவத்தை அகற்றி அவர்களுக்கு அருள் புரியவே என்பதைப் பக்தி இலக்கியம் விளக்குகிறது.

3.2 ஊழ்வினையை வெல்லும் புகழ்மொழி

சைவ சித்தாந்தத்தில் வினைகள் ஆன்மாவைப் பிணித்துள்ள வலிமையான விலங்குகளாகக் கருதப்படுகின்றன. சுந்தரர் தனது திருவாஞ்சியப் பதிகத்தில், இறைவனைப் புகழ்ந்து ஏத்துவதன்

மூலம் ஊழ்வினையை வெல்ல முடியும் என்கிறார்:

“பொருவ னார்புரி நூலர் புணர்முலை உடையவ னோடு மருவ னார்மரு வார்பால் வருவதும் இல்லைநம் மடிகள் திருவனார் பணிந் தேத்துந் திகழ்திரு வாஞ்சியத் துறையும் ஒருவனார் அடியாரை ஊழ்வினை நலிய ஒட் டாதே”.

இறைவனைப் புகழ்மொழிகளால் பரவியேத்த ஊழ்வினையானது நலிவடையும் என்பது இதன் சாரமாகும். மேலும் இறைவனை உள்ளம் கசிந்து உருகுவோருக்குச் சிவலோகம் சேரும் அருள் கிட்டுகிறது, நீங்காச் செல்வம் பெருகுகிறது, மற்றும் தடுமாற்றம் இல்லாத சிந்தையுடைய வாழ்வு கிடைக்கிறது.

4. சைவ சித்தாந்தம் மற்றும் வினையின் நீக்கம்

தேவாரப் புகழ்மொழிகளின் ஆழத்தை விளங்கிக்கொள்ளச் சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களைப் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். சைவ சித்தாந்தம் பதி (இறைவன்), பசு (ஆன்மா), பாசம் (தளைகள்) ஆகிய மூன்று நித்தியப் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

4.1 மும்மலங்களின் பிணிப்பு

ஆன்மாவைப் பிணித்துள்ள மூன்று தளைகளை (மலங்கள்) அகற்றுவதே ஆன்மீக வாழ்வின் இலக்காகும்:

1. **ஆணவம்:** ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கும் அறியாமை. இது ஆன்மாவோடு அனாதியாக (தொன்றுதொட்டே) உள்ளது.
2. **கன்மம் (வினை):** ஆன்மா செய்யும் நல்வினை மற்றும் தீவினைகளின் பயன்கள். "தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா" என்ற சங்க கால வாக்கு, கன்ம வினையையே சுட்டுகிறது.
3. **மாயை:** உலகம் மற்றும் உடல் உருவாகக் காரணமான மூலப்பொருள். இது ஆன்மாவுக்கு வினைகளை நுகர உதவும் ஒரு கருவியாகும்.

4.2 புகழ்மொழியும் அருள் மாரியும்

சைவ சித்தாந்தத்தின்படி, வினை என்பது அறிவற்ற ஒரு பொருள். அது தானாகச் சென்று ஒரு ஆன்மாவை அடைய முடியாது. எனவே, இறைவனே வினைகளை ஊட்டும் 'முறையாளர்' (Moral Governor) ஆகிறான். ஒரு ஆன்மா இறைவனைப் புகழும் போது, அது தனது 'யான்', 'எனது' என்ற அகங்காரத்தை இழக்கிறது. இந்த நிலையில் இறைவன் அந்த ஆன்மாவின் வினைகளைத் துடைக்கிறான்.

ஆன்மீக நிலை	விளக்கம்	தேவாரத்தின் தாக்கம்
மலபரிபாகம்	வினைகள் பக்குவமடைந்து நீங்கத் தயாராகும் நிலை.	இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதால் ஆணவம் மெலிவடையும்.
இருவினை ஒப்பு	இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகக் கருதும் மனநிலை.	இறைவனின் திருவடியைப் பற்றி நிற்பவருக்கு இன்ப துன்பங்கள் கடந்த நிலை கிட்டும்.
சக்திநிபாதம்	இறைவனின் அருள் ஆன்மாவில் பதிதல்.	உருகிப் பாடும் அடியவர்களுக்குச் சிவனருள் நேரடியாகக் கிட்டும்.

5. தேவாரத்தில் கொடை குறித்த செய்திகள்: ஒரு ஒப்பீடு

சங்க கால வள்ளல்களைப் போலவே, தேவாரத்தில் இறைவனும், இறைவனின் அடியவர்களும் பெரும் வள்ளல்களாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால், இங்கு கொடை என்பது உலகியல் பொருளைத் தாண்டி, அருள் என்ற அழியாத செல்வத்தை நோக்கியதாக அமைகிறது.

5.1 இறைவனின் வள்ளல் தன்மை மற்றும் அடியவர் கொடை

உள்ளதை மறைக்காமல் இரப்போருக்குக் கொடுக்கும் சிறப்புடையோர் வள்ளல்கள் எனப் போற்றப்படுகிறார்கள். தேவாரத்தில் இத்தகு வள்ளல்தன்மை உடையோர்கள் பல இடங்களில் சிறப்பிக்கப்படுகிறார்கள். சம்பந்தர் தனது சீகாழிப் பதிகத்தில் இதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"மாலும் பிரமனு மறியா மாட்சியான் றோலும் புரிநூலுந் துதைந்த வரைமார்பன் ஏலும் பதிபோலு மிரந்தோர்க் கெந்நாளுங் காலம் பகராதார் காழிந் நகர்தானே".

தம்பால் இரந்தவர்களுக்கு எந்நாளும் பிறிதொரு நாளையோ நேரத்தையோ குறிக்காது உடனே பொருள் வழங்கும் வள்ளல்கள் இங்குச் சிறப்பிக்கப்படுகிறார்கள். இது சங்க காலத்தின் 'காலம் தாழ்த்தாது பரிசு வழங்குதல்' என்ற அறத்தின் தொடர்ச்சியாகும்.

அதேபோல், திருஞானசம்பந்தர் காழி நகரில் வாழும் வள்ளல்களைப் புகழ்கையில்:

"உரவார்கலையின் கவிதைப்புலவர்க் கொருநாளுங் கரவாவண்கைக் கற்றவர்சேருங் கலிக்காழி".

கவிதைகள் பாடும் புலவர்களுக்கு ஒரு நாளும் 'கரவாத' (மறைக்காத) வள்ளன்மை மிக்க கைகளை உடைய கற்றவர்கள் வாழும் இடமாகக் காழி புகழப்படுகிறது.

5.2 கொடையும் அழகியலும்

தேவாரத்தில் கொடை என்பது ஒரு ஆன்மீக அழகாக உருவகிக்கப்படுகிறது. பிறருக்கு உதவுவது

ஒரு தனி அழகைத் தரும் என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான். ஒரு பெரிய அறிவியல் அறிஞரோ அல்லது சிறந்த பாடகரோ வெளித்தோற்றத்தில் வசீகரம் இல்லாதவராக இருந்தாலும், அவர்களின் திறமையும் கண்டுபிடிப்புகளும் அவர்களுக்கு ஒரு தனி அழகைத் தருவது போல, தானம் வழங்குபவர்களின் வடிவமும் அழகாகத் தெரியும் என்பது தேவாரப் பார்வை.

சம்பந்தரின் வலிவலம் பதிகத்தில் இது சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது:

"பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர் கடிக்கண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே."

இப்பாடலில் 'மிகுகொடை வடிவினர் பயில் வலிவலம்' என்ற வரி கவனிக்கத்தக்கது. அள்ளி வழங்கும் கொடைப் பண்பு உடையவர்கள் வாழும் வலிவலத்தில் உறையும் இறைவனே என்று சம்பந்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

6. தேவாரப் பனுவல்களின் இசை மற்றும் இலக்கியச் சிறப்பு

தேவாரம் என்பது வெறும் தத்துவ நூல் மட்டுமல்ல, அது இன்னிசைப் பாடல்களின் தொகுப்பு ஆகும். 'தே' என்பது தெய்வம், 'வாரம்' என்பது அன்பு கலந்த இசை அல்லது பாடல்.

6.1 பண் முறையும் இசையும்

தேவாரப் பாடல்கள் பல்வேறு 'பண்'களில் (Ragas) பாடப்பட்டுள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையையும் தத்துவத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தேவாரப் பண்	தற்கால கர்நாடக ராகம்	உணர்த்தும் பாவம் / சூழல்
நட்டபாடை	கம்பீர நாட்டை	இறைவனின் மாட்சிமை மற்றும் அருள் வேட்கை.
குறிஞ்சி	ஹரிகாம்போதி	பக்தி மற்றும் உருக்கம்.
இந்தளம்	மாயாமாளவகௌளை	அமைதி மற்றும் இறைவனிடம் முழுச் சரணாகதி.
கௌசிகம்	பைரவி	ஆழ்ந்த தவம் மற்றும் தத்துவச் சிந்தனை.

6.2 மொழிப் புலமையும் இலக்கணச் செறிவும்

திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்கள் பல இடங்களில் மொழி விளையாட்டுக்களையும் இலக்கணச் சிறப்புகளையும் கொண்டவை. உதாரணமாக, 'வலிவலம்' பதிகத்தின் "பிடியத னுருவுமை..." என்ற பாடல் முழுவதும் குறில் எழுத்துக்களாலேயே (அ, இ, உ, எ, ஒ) ஆனது. நெடில் எழுத்துக்களே (ஆ, ஈ, ஊ...) இல்லாமல் ஒரு முழுப் பாடலை, அதுவும் ஆழமான தத்துவக் கருத்துடன் வடித்திருப்பது சம்பந்தரின் பெரும் சாதனையாகும்.

மேலும், தேவாரத்தில் சங்க காலத்தின் 'ஐந்திணை' மரபுகள் ஆன்மீகப் பொருள் பெறுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தின் இறைவன் முருகனாகப் புகழப்பட்ட நிலை மாறி, குறிஞ்சி நிலத்தின் தலைவனாகச் சிவன் போற்றப்படுகிறான். 'முதுகுன்றம்' (திருமுதுகுன்றம்) போன்ற மலைத் தலங்களின் சிறப்புகள் சங்க காலப் புறப்பொருள் மரபில் இறைவனைப் புகழ்வதாக மாற்றப்பட்டுள்ளன.

7. திருமுறைகளில் அடியவர் புகழ் மற்றும் கொடை

தேவாரப் புகழ்மொழிகள் இறைவனை ஒரு எட்டாத தூரத்தில் உள்ள கடவுளாக மட்டும் காட்டவில்லை; மாறாக அடியவர்களோடு மிக நெருக்கமான உறவு கொண்டவனாகக் காட்டுகின்றன.

7.1 அடியார்களுக்காகச் செய்த கொடைகள்

இறைவன் தனது அடியவர்களின் வறுமை நீக்கப் பொன் வழங்கிய செய்திகள் தேவாரத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. சுந்தரருக்காக இறைவன் பொன் கொடுத்ததும், சம்பந்தருக்காகப் பொற்றாளம் வழங்கியதும் இறைவனின் 'கொடைத் திறத்திற்கு'ச் சான்றுகளாகும்.

சுந்தரர் தனது பாடலில் இறைவனின் வள்ளல் தன்மையைப் பின்வருமாறு சிறப்பிக்கிறார்:

"வஞ்சி நுண்ணிடை யார்மயிற் சாயலன்னார் வடிவேற்கண்நல் லார்பலர் வந்திறைஞ்சும் வெஞ்சாமக்கூ டல்விகிர் தாஅடியே னையும் வேண்டுதி யேஎன்று தான்விரும்பி வஞ்சியாதளிக் கும்வயல் நாவலர்கோன்".

தன்னிடம் உள்ள பொருள்களைப் பிறருக்கு வஞ்சியாது அளிக்கும் வள்ளல் தன்மையை இறைவன் தனது அடியவர்களுக்கு வழங்குகிறான் என்பது இதன் மூலம் தெளிவாகிறது.

7.2 புகழ்மொழிகளின் பயனாக அமையும் வாழ்வு நிலை

இறைவனைப் புகழும் புண்ணியர்கள் அடையும் பயன்களைத் தேவாரம் விரிவாகப் பட்டியலிடுகிறது:

- அவர்கள் "குற்றம் இல்லாத வாழ்வினை"ப் பெறுவர்.
- "நல்வழியான உலகினை" அடைவர் மற்றும் "துன்பம் இல்லாத வாழ்வினை"ப் பெறுவர்.
- "இன்ப வெள்ளத்துள்" திளைத்திருப்பர் மற்றும் "வானோர் உலகில்" சிறப்புற்று விளங்குவர்.
- அவர்கள் "தவலோகத்தில்" வாழ்வர் மற்றும் "நடலை (துன்பம்) இல்லாத நிலையினை" அடைவர்.

8. ஆய்வு முடிவுகள் மற்றும் பகுப்பாய்வு

தேவாரத்தில் இறை மற்றும் கொடை குறித்த புகழ்மொழிகளை ஆராய்ந்ததில் பின்வரும் முக்கிய முடிவுகள் எட்டப்படுகின்றன:

8.1 புகழின் பரிணாமம்: மானுடப் புகழ் முதல் தெய்வப் புகழ் வரை

சங்க காலத்தில் ஒரு மன்னனின் புகழ் அவனது வீரத்தாலும் கொடையாலும் நிறுவப்பட்டது. இது அந்த மன்னனின் அழியாத புகழ்க்காகச் செய்யப்பட்டது. ஆனால் தேவாரத்தில், புகழ்மொழி என்பது இறைவனுக்காகச் செய்யப்படுவதை விட, ஆன்மாவின் விமோசனத்திற்காகவே செய்யப்படுகிறது. இறைவனைப் புகழ்வது என்பது ஆன்மாவின் ஆணவத்தைக் கரைத்து, இறைவனின் அருளைப் பெறும் ஒரு வழியாகத் திகழ்கிறது.

8.2 கொடை: சமூக அறம் முதல் ஆன்மீக அழகியல் வரை

சங்க இலக்கியத்தில் கொடை என்பது 'இரப்போர்க்கு ஈவது' என்ற அளவில் ஒரு சமூகக் கடமையாக இருந்தது. ஆனால் தேவாரத்தில் கொடை என்பது ஒரு ஆன்மீகத் தகுதியாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. பிறருக்கு உதவுபவர்கள் இறைவனின் அழகிய வடிவத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்ற கருத்து, கொடையைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உயர்ந்த ஆன்மீகத் தகுதியாக மாற்றியது.

8.3 வினையின் நீக்கம்: தத்துவ ரீதியான விளக்கம்

சைவ சித்தாந்தத்தின்படி, இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதால் ஏற்படும் 'மனப்பக்குவம்' ஆன்மாவை வினைகளிலிருந்து விடுவிக்கிறது. "அடியாரை ஊழ்வினை நலிய ஒட்டாதே" என்ற சுந்தரரின் வாக்கு, ஒரு அடியவர் இறைவனோடு கொள்ளும் உறவு அவரது முந்தைய வினைகளின் வீரியத்தைக் குறைக்கும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

9. முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தின் புகழ் மற்றும் கொடை மரபுகள் பக்தி இயக்கத்தில் ஒரு புதிய தெய்வீக வடிவத்தைப் பெற்றன என்பதை இவ்வூய்வு தெளிவுபடுத்துகிறது. மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவர்களின் நாவுகள், தேவாரக் காலத்தில் இறைவனின் கருணையையும் அவனது எளிய அடியவர்களின் கொடைப் பண்பையும் பாடத் தொடங்கின. சங்கத் தமிழர்கள் புகழைத் தம் உயிரெனக் கருதியது போலவே, தேவார ஆசிரியர்கள் இறைவனின் புகழைத் தம் உயிரின் மூச்சாகக் கருதினர்.

இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதால் வினைகள் நீங்கும், பிறவித் துன்பம் அகலும் என்ற தேவாரத்தின் அறைகூவல், தமிழ்ச் சமூகத்தை ஒரு புதிய ஆன்மீக எழுச்சியை நோக்கி நகர்த்தியது. கொடை என்பது வெறும் பொருளைக் கொடுப்பது மட்டுமல்ல, அது தன்மையால் கரவாது பிறர் துன்பம் துடைக்கும் ஒரு அழகியல் பண்பு என்பதைத் தேவாரம் நிறுவியது. இறுதியில், சங்க காலப்

புறப்பொருள் மரபுகள் தேவாரத்தில் ஒரு புதிய பரிணாமத்தைப் பெற்று, காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் ஆன்மீக விழுமியங்களாக இன்றும் தமிழர்களின் வாழ்வில் நிலைபெற்றுள்ளன.

10. துணைநூற்பட்டியல் (References)

முதன்மை ஆதாரங்கள் (Primary Sources):

- அதீஸ்வரி, ஏ., மற்றும் ஆர். கிருஷ்ணவேணி. "தேவாரத்தில் இறை, கொடை குறித்த புகழ்மொழிகள்." *தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்*, தொகுதி 7, எண் 1, ஜனவரி 2026, பக். 20-27.
- பன்னிரு திருமுறைகள் (தேவாரம்). திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பனுவல்கள். *Shaivam.org*, 2024.
- புறநானூறு. நெட்டிமையார், கபிலர், பரணர் மற்றும் பெருஞ்சித்திரனார் பாடல்கள். *சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு*, 2021.

துணை ஆதாரங்கள் (Secondary Sources):

- சந்திரா, டி. "சைவ சித்தாந்தமும் திருவாசகமும் (Saiva Siddhanta in Thiruvagasam)." *சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்*, தொகுதி 4, எண் 8, ஜூலை 2022, பக். 198-203.
- குணபாலசிங்கம், வி., மற்றும் ஆர். சுரேஷ். "தேவாரக் காலத்தில் தமிழகத்தின் சமய மரபுகள்." *இந்தியத் தமிழ் ஆய்விதழ் (Indian Journal of Tamil)*, தொகுதி 5, எண் 1, 2024, பக். 1-11.
- "தேவாரத்தில் புறப்பொருளின் செல்வாக்கு (The Influence of Purapporul in Thevaram)." *ஆய்வுக்கட்டுரைத் தொகுப்பு*, பெப்ரவரி 2026.
- "சைவ சித்தாந்த தத்துவக் குறிப்புகள்: வினையின் நீக்கமும் இறை அருளும்." *Tamilmoli4u*, 2020.
- சேக்கிழார். *பெரியபுராணம்*. பன்னிரண்டாம் திருமுறை, 2022.
- மகாதேவன், டி. எம். பி. *சைவ சித்தாந்தத்தில் இறைவனின் கோட்பாடு (The Idea of God in Saiva Siddhanta)*. அண்ணாமலை பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1955.

- "சங்க இலக்கியத்தில் கொடை அறம்: ஒரு தத்துவ ஆய்வு." *International Research Journal of Tamil*, தொகுதி 4, நவம்பர் 2022, பக். 281-286.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

Copyright © 2026 Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies, All rights reserved.